

Uneori simt, sau poate numai mi se pare, cum unele lucruri mi se întâmplă pur și simplu fără să mă fi gândit, să le fi dorit și le consider ca un dar de bună purtare..nu că altminteri aș fi o păcătoasă notorie (mai ales în comparație cu... dar știți și dumneavoastră mai bine) Am încetat să mă mai întreb, să le aflu taina, o primesc cu bucurie astfel și îmi amintesc vorba înțeleaptă a altora... că ceea ce faci pentru alții e bine și pentru tine...Dar drăcușorul din mine nu-mi dă pace, dar de cei care-și fac bine doar pentru ei și în pofida altora? N-am răspuns...De ce mi-o fi venind în cap acest preambul la cele ce intenționez să scriu??? Oi fi uitat... tocmai socoteam că de obicei intrând în câte o librărie sau anticariat mă pierd între atâtea coperti și de obicei nu dau de ceea ce am notat pe lista de interes, dar cer ajutor... în schimb, așa parcă din senin îmi sare-n ochi câte un cotor, vreo carte la care nici nu mă gândisem, dar îmi era destinată, fără nici o îndoială, îmi sare în brațe și acolo rămâne, de parcă mă aștepta și atunci îmi rămâne în preajmă atât de strâns, încât sar peste cărți începute, sau pregătite la rând, dar cea tocmai achiziționată dobândește prioritate absolută și nu mă mai despart de ea, deși atâtea alte treburi mă privesc cu dojană, așa... ca să revin la dreapta măsură... dar le cer îngăduință și păsuire până o altă atracție căreia nu-i pot rezista și iar mă tocmesc... pentru că de fapt sunt mai înceată și apoi nu pot să nu revin asupra unor formulări în care simt darul și osârdia celui ce le-a așternut, gândind poate că cineva va adăsta mai mult asupra...și chiar merită.Printre ultimele pur și simplu sărite în brațele mele era și unul din romanele lui Bujor Nedelcovici, "Dimineața unui miracol" (ce titlu! cum să-i rezisti??!) mai aveam unul prin bibliotecă și-mi aminteam că mi-a plăcut mult.. așa încât probabil și îngerul imprimat pe copertă, dintr-o Bunăvestire, să mă fi convins, că tocmai mă aștepta...Bujor Nedelcovici nu a avut o viață prea dăruită mai mult plătind și luând-o de la capăt ... el autor de scenarii de filme, printre care pentru filmul Faleză pe nisip, după romanul său "Zile de nisip" interzis și criticat, ales de colegii de breaslă în 1981 secretar al Secției de proză a Asociației Scriitorilor din București și redactor șef al revistei "Almanahul literar". Romanul "Al doilea mesager" respins de cenzură, în țară, reușește să-l trimită în Franța și-i este publicat la editura Albin Michel, încununat cu premiul libertății acordat de PEN Club Français.

Doar la sfârșit o scurtă notiță biografică, despre cum a părăsit țara, în '86, mai curând izgonit, prin acceptul de a participa la o întrunire literară, ca să nu se mai întoarcă... Într-o declarație făcută la postul de radio Europa liberă afirma: "Nu se poate trăi la nesfârșit fără a rosti gândul gândit. Nu se poate trăi doar din promisiuni, soluții consolatoare, autoamăgiri comode, adică o indiferență ce își caută mereu liniștea, o pasivitate ce decurge din sentimentul neputinței sau al justificărilor facile de tipul: se fac și lucruri bune, au ieșit și cărți de valoare... Nu se poate tăcea fără a suporta riscul ca timpul să-ți acopere sufletul și condeiul de o tăcere vinovată, sufocată într-o ființă bătuită de coșmaruri, îndoieli și deznădejdi. Nu se poate trăi cu sentimentul permanent al unei culpe morale: și eu contribui cu resemnarea și pasivitatea mea la răul care se produce, adică distrugerea culturii și a spiritualității românești. Există o limită de acceptare, înțelegere și suportabilitate. Sosește o zi în care trebuie să spui răspicat: Așa nu se mai poate. Vine o clipă a liberării și a iluminării. Și pentru mine acest prag a fost atins. Nu-mi părăsesc nici patria, nici cultura, nici cărțile, nici casa și nici prietenii. Caut doar un refugiu temporar într-un oraș mare ca o pădure din care o să ies atunci când vitregiile și urgiile vor trece peste acele locuri atât de încercate de-a lungul vremurilor".

Dr. Clementina Timuș